

In memoriam

Hasibe Gezduci

Ik herinner mij als de dag van gisteren dat Hasibe Gezduci voor het eerst mijn kantoor in Leuven kwam binnengestapt. Ze was een doctoraatsstudente bij Economie, waar ze kennelijk haar draai niet vond, en ze kwam solliciteren bij Communicatiewetenschap. Een project rond media en identiteitsvorming had haar aandacht getrokken. Kort daarop, begin 2006, werd ze aangenomen als junior onderzoeker in het Centrum voor Media-cultuur en Communicatietechnologie. Met haar achtergrond in economie, haar werkervaring en haar Turkse roots wist ik onmiddellijk dat ze het 'media en minderheden'-onderzoek dat we in Vlaanderen zouden verder zetten een nieuwe wending zou weten te geven. Ook in de onderzoeksgroep en op de werkvloer waaide er met haar komst meteen een frisse nieuwe wind. Voor het eerst kon er samengewerkt worden met iemand die als derde generatie langs vaderszijde en tweede langs moederszijde het soort 'emisch' onderzoek zou gaan doen in Turkse families waarvan we als 'witte' onderzoekers alleen maar konden dromen. Altijd zal ik mij haar enthousiasme, haar lach en haar werklust blijven herinneren. In korte tijd wist ze de voor haar onderzoek relevantste communicatiewetenschappelijke theorieën onder de knie te krijgen en onvermoeibaar baande ze zich een weg door stapels literatuur. Niet minder dan vijf papers heeft ze geschreven in de net geen twee jaar dat ze aan haar Ph.D.-onderzoek heeft gewerkt. Het artikel in dit nummer van is er één van. Ondertussen timmeren we verder aan de weg, maar die weg is opeens veel hobbeliger en langer geworden, Hasibe, zonder jou...

Leen d'Haenens